

[Fiskeriministeren.]

nok fra 1978 være sådan, at erhvervsmæssigt fiskeri i åbent hav ikke vil være rentabelt.

Der blev spurgt om, hvad man vil gøre, hvis der fanges for meget eller for lidt. Aftalen går jo ud på, at så efterreguleres både plusser og minusser næste år. Nu kan det straks siges — efter alle disse oplysninger, der har været om de store laksefangster i norske elve og engelske åer, hvilket sandsynligvis har med den store vandrigelighed at gøre — at der er ingen fare for, at de danske og de færøske fiskere kommer op på den kvota, de må fange. Vi har holdt os underrettet om — fordi de kun havde en midlertidig tilladelse — hvor langt de var kommet. Nogle er på vej hjem, men der skal blive en fuldkommen eventyrlig fangstperiode i den sidste ende, hvis der skal være nogen chance for, at færingerne eller danskerne blot kommer op på den kvota, det er tilladt at fange i indeværende år. Man kan med andre ord faktisk fastslå, at en fangstseson, som begyndte strålende med store fangster i de første 2—3 uger, næsten er gået i stå. Man kan altså sige, at det gode fangstår, man havde sidste år, i alle tilfælde ikke gentager sig i indeværende år. Derimod viser tallene, at man i Grønland har fanget store mængder, sådan at grønlænderne nærmer sig kvotaen og derfor i og for sig har brug for at få lovforslaget vedtaget snarest muligt.

Der er talt meget om biologiske undersøgelser. Det er ikke så længe siden, der var en international kongres her i København, der behandlede mange forskellige problemer vedrørende havene. Der er ingen tvivl om, at der i de kommende tider på international basis vil blive foretaget langt større og langt bredere undersøgelser om havene, om fiskebestanden, om forureningen, end der nogen sinde tidligere er gennemført. Det kan vi som fiskerination kun være glade for.

Hr. Erik Hansen (Nordj. amt) nævnte spørgsmålet om kvoter. Nu er det jo ikke noget ukendt, vi har jo allerede sildekvoter og andre kvoter. Jeg vil slet ikke spå om, hvad fremtiden vil bringe, men der er ingen tvivl om, at både når det drejer sig om en undersøgelse af, hvad havene maksimalt kan yde, af havenes forurening, og hvad hver enkelt nation må fange, så kommer

man ind på internationale problemer og drøftelser, som man måske ikke helt er klar over rækkevidden af i dag.

Må jeg til hr. Moses Olsen sige nogle ganske få ord. Jeg synes, den ordning, man fik lavet for Grønlands vedkommende, hvorefter grønlandske fiskere i fremtiden kan fortsætte med at fange 1.100 t, det var en god ordning. Jeg er da ikke forbavset over — med de kommunikationsmidler og de forhold, der nu engang er i et så kæmpestort land — at der kan være overgangsvanskeligheder, og måske kan ordningen laves bedre i fremtiden, det tror jeg da enhver dansk regering vil være interesseret i, men taget som en helhed vil jeg mene, at den aftale, der blev truffet inden for ICNAF for Grønlands vedkommende, absolut er acceptabel.

Poul Dalsager: Grunden til, at jeg tager ordet, er først og fremmest en udlægning af mine udtalelser af hr. Erik Hansen (Nordj. amt), som jeg ikke uden videre vil lade stå ubesvaret, idet hr. Erik Hansen (Nordj. amt), bekendtgjorde, at han forstod mine bemærkninger om biologernes indsats på dette område som en tilkendegivelse af, at hvis ikke der forelå helt strikte biologiske beviser, så ville socialdemokratiet ikke medvirke til et totalforbud. Jeg kommer til at sige til hr. Erik Hansen (Nordj. amt), at dér har man misfortolket mig. For at han ikke skal være i tvivl, er det altså hermed sagt.

Der kan være mange andre grunde til, at man kan acceptere et totalforbud, først og fremmest det forhold, som fiskeriministeren her har nævnt, at en lang række lande har pålagt sig selv disse restriktioner. Derfor anser jeg det for politisk at være særdeles uheldigt, om Danmark som en fiskerination, for hvem fiskeriet betyder stadig mere og mere, skulle afholde sig fra at pålægge sig selv de samme restriktioner som andre, der har været interesseret i dette fiskeri.

Må jeg i øvrigt sige, at også hensynet til Grønland, som jo sikres en gunstig stilling i dette spørgsmål, kunne være årsag til, at vi kunne acceptere et totalforbud mod fiskeri i det åbne hav.

Hertil kommer de udenlandske reaktioner, som har været nævnt, og hvis betydning man ikke skal undervurdere.

Endelig vil jeg nævne et forhold, som in-